

dikten kan låta brottet blifva ostraffadt till följe af en »gudomlig ordning», som vore öfver den »borgerliga.» Detta tyckte Sv. Biet vara lök på sin lax och sade genast: »Hör du der, hvad Morgonbladisten säger! Han måste väl veta, hur sig med saken förhåller.» Med Morgonbladet har sålunda Sv. Biet nekat, att öfverheten är af Gudi, likasom det förut hade förbjudit vår Herre att straffa fädernas missgärning på barnen. Man lär sig deraf, att det verkligen kan vara mot gudomlig ordning, att rånare och mördare straffas. Eljest har katechesen lärt, att den gudomliga nåden anginge det eviga straffet, icke 10 timliga, samt att denna nåd borde vinnas genom brottslingens inre, subjektiva försoning. Så fattade också vi saken vid bedömandet af Rosen på Tistelön. Skulle Morgonblad och Bi, lärare och lärjunge, med den gudomliga ordningen mena monarkens benådningsrätt, så återstår dem att betänka, hvarföre 25 §. i Svenska R.F. är mera gudomlig än 16 §., samt hvarföre i vissa länder en sådan gudomlig ordning totalt saknas. En högre ordning än den borgerliga kunna de finna i världshistorien; men äfven denna framgår icke bredvid, utan uti och genom den borgerliga ordningen.

Vi tillägga, att vi åter upptagit frågan af vänskap för Helsingfors Morgonblad; ty Sv. Biet är ohjelpigt, emedan dess redaktions skolunderbyggnad förefallit oss så skral. Morgonbladet kan taga för afgjort, att det sagt något galet, hvarje gång Sv. Biet citerar dess bedömanden. Vi hoppas derföre, att det så sällan som möjligt måtte utsätta sig för Biets citationer. 20

11 NYTT SÄTT ATT UPPDRAGA BIN.

Freja n:o 55 15. VII 1842

30

(Rekommenderas till uppläsning vid naturforskarnes sammanträde)

I. NATURALHISTORIA.

Biet är en insekt, hvars förnämsta art utgöres af *drönare*.

En drönares kännetecken är en onaturlig fetma, stort hat synnerligast till stearin och andra industriella produkter, allt till förmån för vaxet, hvilket drönaren med särdeles skicklighet förstår att forma till näsor, tillräckliga, om det också vore för en hel nation. Drönaren är 40 försedd med vingar, som företrädesvis användas till flugsmällor. Han älskar det förnäma och lysande, så att han till och med på arbetsbiens bekostnad med god smak tillagnar sig hederskransen.

Efter drönaren är *arbetsbiet* märkligt. Det är mörkt till färgen, och endast hufvudet har en dragning i gult och rödt. Det är snarsticket, men surrar i det hela mera än det sticker. Arbetsbiet förstår att forma s. k. kryphål, der honingen, som oftast endast är vildhoning, samlas och ungarna, som merendels äro missfoster, framkläckas.

I Biens samhälle förekommer slutligen *visen*, som har ett otroligt litet hufvud, men en så mycket större stjert. Det lilla hufvudet bär en 50 klufven mössa och vill derföre passera för särdeles klyftigt. Men stjerten har en så stor öfvervigt, att det är den som producerar allt hvad som hör till visens bestämmelse, antingen det blir ägg eller ungar utaf. Produkten uppkommer af den rikedom på blomster, som visen icke blott förtär, utan äfven förstår att strö omkring sig.

II. KUPA.

Kupan, hvaruti bien bedrifva sitt spel och sina konster, utgöres af ler och långhalm, som väl trampas och idisslas, samt insamlas genom aktier eller s. k. »bidrag.» Den bygges i våningar, så att det som spilles ofvanifrån må kunna samlas och användas dernere. Den besökes ofta af bidragare, dem bien genom sitt surrande söka göra konfusa, för att narra dem qvar. Visen är isynnerhet verksam för detta ändamål. Att bikupan är väl korkad i toppen faller af sig sjelft.

10

III. SÄTT ATT UPDDRAGA BIN.

Då här naturligtvis är frågan om att bekomma ett bi, som, icke nöjdt med att på vanligt sätt lefva och verka i den lilla kupan vid en täppa framför ett kapellansboställe eller dylikt, skall förskaffa sig förmåga och ihärdighet att utsuga alla de blommor som uppspira på frihetens fält och sticka hvar och en af detta fälts vårdare, så måste helt andra åtgärder för ett sådant bis uppfostran vidtagas.

Man tager derföre ett vanligt bi, som likväl så till vida utmärker sig framför sina öfriga kamrater, att det förenar med ett ovanligt litet hufvud en kropp af sådana bastanta dimensioner, att det kan uthärda alla slags ansträngningar i och för den befattning, det skall ikläda sig. Innan det inskickas till sitt blifvande universitet, Svenska Bikupan i Stockholm, försändes det till någon af rikets stift, för att i en biskopsmössa taga sina första steg på lärdomens bana, emedan denna mössa, både till formen och innehållet, närmast liknar besagde universitet. I tid klippas dess vingar, så att det derigenom må undvika att kasta sig i de förvillelser, dem en för mycket lössläppt frihet skulle kunna åstadkomma. Några timmar om dagen bör den unge lärjungen hafva kaffe i munnen, för att derigenom på en gång stärka och utvidga denna nödvändiga kroppsdel. Det skall lära sig så mycket läsa och skriva att det kan läsa hvad som förestafvas det och skriva efter diktamen. Så mycket matematik bör det äfven vara hemma uti, att det nöjaktigt kan bevisa att trenne sidor i en liksidig s. k. »triangel-dorff» äro lika stora. Skulle biet sakna naturligt goda anlag för att surra på högvederbörlig befallning, måste det, i likhet med Demosthenes, som uppöfvade sin talorgan vid brusningen och svallet af en ström, uppöfva sig vid svallet af ord och brusningen af löften. För att stärka sin gadd till blifvande strider mot de fransyska frihetsläror, som vilja vara dagligt bröd i vårt land, måste biet sticka den i ett s. k. franskt bröd några timmar om dagen. För att stärka sin kropp, bade biet sig hvarje morgon i *eau de Gascogna*, som på allmän bekostnad förskaffas. Såsom ett preservativ mot det gift, tidens dödande anda utblåser, skadar ej att biet vänjer sig att då och då intaga en liten dosis af det bekanta fluggiftet, »rysshjelp», som alltid varit helsosamt för devuemangets krypinsekter. Visar biet några olater, såsom att vilja flyga högre än skolans eller mössans inskränkthet tillåter, hotas det genast med »flugsmällan», till hvars applicerande en af de 18 muserna må efterskickas. Men på det vårt unga bi icke alldeles må hållas från de nöjen, dess ungdom efterfika, får biet, vid sådana högtidliga tillfällen, då biskopsmössan begagnas, leka med de myror, som alltid finnas att tillgå i ett biskopligt hufvud. Sedan biet sålunda lyckligt genomgått de första elementerna, kommer den stora dagen då det afskickas till den verkliga *kupan* för att använda de lispund naturen och en god

20

30

40

50

uppföstran detsamma gifvit, till Herrans vingårds uppblomstrande och människoslägtets nedrökelse och missväxt här på jorden. För att likväl ej sjelf lida af den rökatmosfera, hvaruti det nu sig befinner, förordnas det att på något Kurhus hålla föreläsningar i blandade ämnen, på hvilket ställe det dessutom kan lära sig ytterligare inse nödvändigheten af att sätta vaxnäsor på folk. Efter att med beröm hafva genomgått denna kur, är biet först ett verkligt bi, som upphöjes till Hofpredikant med villkor att det så snart som möjligt, och utan att försumma sin bestämmeelse i kupan, surrar och sticker sig igenom pastorexamen.

10 Skulle sedan biet eller bien vilja svärma, till följe af något trassel inom kupan, eller att bidragarne börja slitas om leret och långhalmen, upphänges genast och försigtigt i närheten ett lakan från kamarillans sängkammare, hvaruti det eller de uppfångas.

När skördedagen omsider randas, dela visserligen äfven dessa bin de vanligas öde, nemligen att uppoffras och slagtas. Men hvilken rik och herrlig skörd! Denna honing, hur välgörande skall den ej vara för de många svaga bröstena på samhällets höjder! och detta vax, hur stärkan- de skall det ej bli för de trådar, hvaraf de blodiga skjortor väfvas, dem nationerna måste kläda för nationernas beherrskare!